

Velja v Ljubljani:

cele leto K 50—
pol leta " 25—
četrt leta " 14—
en mesec " 4-70

Velja po pošti:

za celo leto naprej K 60—
za pol leta " 30—
za četrt leta " 15—
za en mesec " 5—

Jugoslavija

Na pismenena naročbe brez pošiljave denarja se ne moremo ozirati.

Naročniki naj pošljejo naročnino po nakaznici.

Oglaš se računaje po uporabljenem prostoru in sicer 1 mm visok ter 63 mm širok prostor za enkrat 25 vin., za večkrat popust.

Uredništvo je na Starem trgu števil. 19.
Upravništvo je na Marijinem trgu števil. 8.
Telefon števil. 360.

Izhaja vsak dan zjutraj.
Posamezna številka velja 30 vinarjev.

Vprašanjem glede inseratov i. dr. se naj pri-
loži za odgovor dopisnica ali znamka. — Dopisi
naj se frankirajo. — Rokopisi se ne vračajo.

Pod italijanskim jarmom!

Slovenci trpe za zločinstva Mažarov in Nemcev. —
Usoda primorskih internirancev v Italiji.

Interniranci — reklama za italijanske zmage.

Dne 9. novembra 1918 je prišlo v Serpenico od komande 56 pehotne divizije, general Vilgiani, povelje, da se 10. novembra zgledajo vsi bivši avstro-ogrske vojniki, da v občini čistijo in pospravljajo za menažo. Oglašilo se je kakih 23 mož. 21. novembra je prišel drug ukaz (divizija je odšla), da se morajo vsi bivši vojniki prijaviti, da se odpošljejo v taborišča v Italiji. Onim, ki ne bi oddali orožja, ali onim, pri katerih bi se našlo orožje in vojni material, je bilo zagroženo, da se bo postopalo proti njim, kakor proti ustašem.

22. novembra so bili možje odpeljani v Kobarid, kjer so jih zaprli v neko barako. Tam so bili že Žagarji (Žaga pri Bovcu) in nekateri Kranjci. Barake ni nikdo smel zapustiti. Žagarji so bili tam že 24 ur brez jesti. Kobaridci so se jih usmili in vojak, ki je stražil barako, je dovolil, da so prinesli jesti. Prišel je pa neki karabinerski stotnik, ki je prepeval, češ, "Lasci li che crepano tutti!"

24. novembra so internirance odpeljali z avtomobilom v neko vas blizu Vidma (Udine), kjer so ostali eno noč brez jedi. Šele drugi dan so dobili juho, meso in nekaj prepečenca.

Nato so bili odvedeni peš v Baretto del Tomba. Med potjo jih je v vsaki vasi civilno prebivalstvo in večkrat tudi vojaštvo zasramovalo s psovskami:

"Lazzaroni, sporchì, volete andar a Roma, niente più requisizioni, mascalzoni" i. t. d. Ženske so nekatere internirance celo dejansko napadle, hoteč jih potegniti iz vrste. V neki vasi je nekdo rekel: "Cossa avete portato qui questa gente, non avete potuto ammazzarli tutti su?"

V Baretta del Tomba so ostali dve noči. 26. novembra so vse pozvali, da morajo izročiti ves denar, zlatino in druge vrednosti, od katerih se more domnevati, da so bile ukradene v Benečiji od avstro-ogrske vojakov. Po vrsti so morali oddajati kar je kdo imel; sprejemal je neki bersaljski poročnik, ki je beležil imena in stvari na nekak zapisnik.

Iz Baretta del Tomba so jih 27. novembra vodile eskorte peš do Casarse, kjer so jih stlačili v neko prašno šupo do 11. decembra. Prve dni jih niso spustili niti na dvorišče.

28. novembra je prišel k njim neki bersaljski aspirant ter zopet zahteval denar, češ da bo strogo kaznovan, kdor ga ne odda. Vzel je pa, kar mu je kdo dal, po 5 kron, več ali manj. Ko je ta nekaj nabasal in šel, je prišel za njim neki poročnik ter zopet pobiral denar.

11. decembra so internirance odvedli iz Casarse nazaj proti Korminu, kamor so dospeli 13. decembra zvečer. Ves ta čas je bila slaba streha in slaba hrana. Začetkom so dobivali so le enkrat na dan jesti: riž, meso in kruh. Ko so jim pojasnili, da so Ju-

goslovani, so jim rekli, da jih bodo hranili kakor svoje vojake. Dobili pa le dvakrat tudi za večerjo nekaj riža, za zajutrek nikdar nič, sicer pa le riž, meso in kruh.

Interniranci so dobili vtis, da so jih Italijani vodili po Italiji za reklamo, da so jih kazali ljudem in jim dajali priložnost za psovaje in dejanska nasilja. Italijanski vojniki so povsod vodili civiliste k internirancem, izprašujoč jih, če je "kdo med njimi".

Italijanska nasilstva proti jugoslovanskemu legijonarju.

Rado Lenart, bivši trgovec iz Gorice, ki je služil kot štabni narednik-dobrovoljec pri kraljevem srbskem 8. pešpolku kneza Aleksandra, je šel domov v Gorico obiskat svoje domače. Prisedši domov je izvedel, da je njegova mati umrla. Ker je imel dopustnico izstavljeno od svojega poveljnika v srbskem jeziku za Gorico, je iz Ljubljane radostno odšel v Gorico, da tam obišče sorodnike in znance ter uredi svoje trgovske zadeve.

V Logatcu mu je poveljnik dovolil, videvši njegovo dopustnico, brez nadaljnjega prehod čez demarkacijsko črto in mu rekel, da se pač lahko prosto giblje v zasledenem ozemlju, ker je član ententne vojske in potemtakem prijatelj in zaveznik.

Vozil se je v Gorico v družbi podporočnika Prinčiča, učitelja iz Pevme, dobrovoljca pri njegovem polku, Bruno Šavnika, trg. uradnika, dr. Sketa, odvetnika in njegove soproge ter trgovca Alojzija Drufovke (vsi iz Gorice). Na Nabrežini so morali čakati na zvezo proti Gorici. V družbi so šli v hotel André, kjer so jih domači z velikim veseljem sprejeli. Takoj na to je prišlo v hotel več laških oficirjev z vojaško patroljo in zahtevali so od njih legitimacije. Toliko njemu in g. Prinčiču ter drugim v družbi niso hoteli pripoznati njih legitimacije in jim zagrozili z aretacijo. On in podporočnik Prinčič sta protestirala, da so njihovi dokumenti pravi, da sta člana ententnih čet in šele laški kapitano, ki je prišel za njimi, koji je razumel francoščino, jim je dovolil, da so prenočili v hotelu in da so drugo jutro nadaljevali pot v Gorico.

Na kolodvoru v Gorici ju je poveljaik opozoril na slovenske znake in jima rekel, da jih morata odstraniti, vendar jima je dovolil vhod v mesto. Prinčič je drugi dan odšel iz Gorice, Rado Lenart je pa še ostal tam, ker je moral urediti svoje trgovske zadeve. Dne 28. novembra t. l. se je s kolesom namenil v Ajdovščino, do svojih znancev. V Prvačino je ravno došel, ko so aretirali družino Pahorjevo in Orlovo in preiskavali njih hiše. Prisedši v Dornberg mu je prišla nasproti laška patrolja, obstoječa iz šest karabinijerjev in enim kapitanom na čelu. Ustavili so ga, zahtevali legitimacijo ter ga peljali k poveljniku (colonello). Kapitano mu je odvzel dokumente, razorožili so ga in tudi kolo so mu vzeli,

dasiravno je protestiral proti takemu početju, posebno, ko je kolo last njegovega prijatelja iz Gorice.

Dne 29. novembra so ga odpeljali z močno eskorto v Gradiško ob Soči. Tam so ga internirali skupno s tremi brati Vodopivec iz Dornberga in še pet drugih. V Gradiški je vsak dan pri poveljniku protestiral in zahteval, da se ga izpusti na svobodo, ker ni ničesar zakrivil, temveč prišel le na dopust s pravnimi dokumenti. Vse to pa ni ničesar pomagalo, temveč si je s tem svoje stališče le poslabšal.

Po osmih dneh so ga odpeljali pod močno eskorto v družbi oficirjev in vojakov Čehov, Poljakov in Rusov v Trst na grad Sv. Justa.

Tu se mu je godilo skrajno slabo. V eno sobo so natlačili 169 oseb. Sobe so bile nizke s slabim vhom, umazane in ušive. Za hrano so jim dajali za dve osebi po eno malo konzervo in mali hleb kruha za celi dan in drugega nič. Ko so to zvedeli njegovi sorojaki v Trstu, kako od gladi trpijo, so jim hoteli pomagati in so jim poslali večkrat v trdnjavo hrano, a žali Bog, Italijani tega niso dovolili, so jih zavrnil.

Na tržaškem gradu razsajajo različne bolezni, tako, da vsak dan nosijo težko bolne in napol mrtve ljudi v druge prostore. Niti v bolnišnico jih ne pošljejo, da bi svet tega ne zvedel. Ker je videl, da po 13-dnevem zaporu ni rešitve, pač pa, da mu grozi bolezen in smrt ali pa, da ga odvedejo v Italijo, je sklenil z nekim Ilija Blagojevičem iz Banjaluke, rodnom Srbom, ki je služil 3 leta kot dobrovoljec v italijanski armadi in katerega so za plačilo poslali na grad Sv. Justa, da zbeži. To pa ni bilo lahko, ker so jih stražile tri straže, toda vendar se jima je posrečilo uiti dne 19./12. t. l. ob 11. uri ponoči iz sobe skočiti z dveh, 10 metrov visokih zidov in priti tako na ulico. Srečno sta šla skozi mesto do sv. Ivana in čez Kras do Divače. Drugo noč sta pot nadaljevala po gozdu do St. Petra na Krasu in od tam čez Nemško vas preko gozda v Laze pri Cirknici, kjer so stopili na našo svobodno zemljo. Med potoma sta naletela samo na eno patroljo. Od tam sta šla peš čez Lož na Novo vas proti Velikim Laščem, od koder sta prispela dne 23. decembra v Ljubljano.

Italijani uvedejo v slovenske šole italijanski učni jezik.

Iz vseh krajev slovenskega zasedenega ozemlja prihajajo poročila, da nameravajo Italijani, oz. so že izvršili atentat na naše slovensko šolstvo. V ljudskih šolah so že razobesili slike italijanskega kralja. Raz šolska poslopja odstranjujejo slovenske napise ter jih nadomeščajo z laškimi. To se je zgodilo tudi že na Uncu in Rakeku. Iz Italije so poklicali italijanske učitelje ter šolske nadzornike ter so že deloma pričeli z italijanskim poukom. V nekaterih krajih — tako celo v Planini pri Rakeku — odprejo italijansko ljudsko šolo že v mesecu januarju.

Tako se že pripravlja italijanski imperijalizem, da nam potujči najzavednejši del naše domovine. Besedo o italijanski pravičnosti in svobodoljubnosti se le puhla fraza.

Italijani proti C. M. šolam v Trstu

Trst, 27. decembra. V novem velikem poslopju C. M. ljudskih šol pri Sv. Jakobu bo čez nekaj dni nastanjen italijanska vojaška bolnica, ki je bila doslej v ženskem italijanskem liceju v via Ruggero Manna, kjer bo ta šola, druga te vrste v Trstu, zopet odprta. Vojaška bolnica ostane potem v slovenski C. M. ljudski šoli do sklepa miru. V poslopju slovenske C. M. ljudske šole so doslej otroci dobivali ves čas, navzlic temu, da je bil pouk na šoli ustavljen, šolsko refekcijo. Ker bo z nastanitvijo bolnice v tem poslopju onemogočena doslej šolska refekcija, hočejo merodajni italijanski činitelji razdeliti slovensko šolsko mladino za refekcijo na druge italijanske šole v tem okraju in tako pritiskati na starše, da bi vpisali svojo deco v italijanske šole.

Razburjenost Italije proti Angliji.

Glasom poročil italijanskih listov iz Londona objavlja "Manchester Guardian" daljši članek dobro znanega pisatelja sir Arthurja Evansa, ki izjavlja, da je položaj med Italijo in Jugoslavijo postal nevaren, in zahteva neposredno pozornost mirovne konference, ako se hoče preprečiti, da izbruhne oboroženi konflikt od koroških hribov po vsej jadranski obali do grških mej. Pisatelj pripisuje ta položaj okolnosti, da Italija ni upoštevala duha in besedila rimskega pakta, kakor je bil sklenjen na rimskem kongresu na povabilo italijanskega ministrskega predsednika. Evans tolmači v podrobnostih vrsto dogodkov med Italijani in Jugoslovani na zasedenih ozemljih in celo onkraj mej, določenih v premirju ter naglašja, da so Italijani ravnali vedno krivično in izzivajoče. Ta članek je v italijanskem časopisu zbudil veliko ogorčenost in mnogo napadov zoper pisatelja.

Nemški knez Windischgrätz in Italijani.

Med tem, ko sekajo Italijani les brezobzirno v gozdovih malih notranjskih posestnikov, da celo sadno drevje, uživa nemški knez Windischgrätz posebno protekcijo. Italijani so zastražili vse uhođe v gozdove nemškega mogotca ter zabranjujejo vsako sekanje lesa v njegovih gozdovih. Jasno je, da obstoji med nemškim knezom in med Italijani posebna tajna zveza. Zakaj?

Italijani internirajo vseprek.

Belgrad, 27. decembra. "Pravda" poroča iz Sarajeva, da je bil narodni poslanec dr. Ivo Jelavić, ki je po nalogu bosensko-hercegovinske vlade potoval v Svico, interniran v Italijo. Ukrenili so se potrebni diplomatski koraki.

Slovenski interniranci v Korminu.

Trst, 28. decembra. V Korminu je 150 goriških Slovencev-inteligentov interniranih. Njih položaj je zelo krutičen. Spe in prezebajo v barakah in stradajo. Ravnanje je zelo slabo.

Zahtevajte "Jugoslavijo" po vseh gostilnah, kavarnah in brivnicah! Pridobivajte novih naročnikov!

Zadružni polom.

Vsakemu je še v spominu Glavna posojilnica. Koliko sumničenja, koliko prerekanja in polemik — nato konkurz, tožbe, eksekucije, nazadnje pa siromaki bres strehe in brez vsega. Mnogi najbrže še danes niso preboleli gospodarskih ran, ki jih je bila zadala nesrečna „Glavna“. Potem je prišla v Evropo vojna, ki je bila za človeštvo na gospodarskem polju najstrašnejša šiba. Pokončala je vse, kjer je kaj našla. Premnogim je bila vojna sicer pravi blagoslov, da so si nagromadili milijonov, toda Kranjcu sreča ni bila mila. — V tem obupnem stanju bi bilo treba misliti na sredstva, kako gospodarski položaj izboljšati, kako ljudstvu priskočiti na pomoč. Nasprotno — začela se je gonja proti najmočnejši slovenski zadružni organizaciji in s tem sploh proti zadružništvu, ki je najvažnejša in najprikladnejša oblika za gospodarsko pomoč na Slovenskem. Posledica te gonje je bilo mrtvorojeno dete, ki so ga krstili na ime „Zadružna centrala“. To ni bil morda nepremišljen, marveč zloben korak, ki se ga ne da nikdar ožigosati. — Glavno, najlepše pa tudi najusodepolnejše poglavje pa sledi zdaj. Predstavniki „Centrale“ so bili ljudje, ki s tujim denarjem še nikoli niso znali gospodariti, marveč si polnili le lastne žepke. Kupili so hišo poleg „Ljudske posojilnice“ in kupili so predilnico. Koncem koncev bi bilo to dvoje morda še vse v redu, če bi ne bili plačali mešetarjem tako ogromnih provizij. Na vagone so kupili masti, raznih vin, manufakturnega blaga, cele sode različnega žganja in likerjev, kratkotalno: katerikoli agent ali žid jim je kaj ponudil — so vse kupili, da niso imeli blaga kam spravljati in leži še danes po Nemški Avstriji, po Madžarskem in drugod. Kupovali pa teh predmetov niti niso direktno od tovarnarjev, marveč je šla kupčija skozi kdove koliko rok, in vsak je hotel imeti provizije, s čimer so se že itak visoke cene še zvišale. Morda se nič ne motimo, če trdimo, da je šla za to blago dobra tretjina naloženega denarja, to je okroglo 10 do 12 mil. K. Menda se mislilo, da bo trajala vojna večno in da bodo delali ob ugodnem času visoke dobičke. — Revolucija jim je prekrizala račune. Vzemimo le mast; ta je stala 60 do 80 K, danes se jo že dobi za 30 K, pa tudi za 20 K kg. Že samo pri tem predmetu se pokaže velikanski deficit, in če izgubi „Centrala“ pri blagu to le polovico, je to okroglo 6 milij. K. Na drugi strani je podpisala „Centrala“ za svoj in za račun svojih članic ogromne vsote vojnega posojila (patriotizem!), ki je danes silno, silno dvomljive vrednosti. — Vse te milijone bo treba nekako prikriti, in s tem se hočemo na kratko baviti z zadružnega stališča. „Zadružna centrala“ ima omejeno poroštvo, to se pravi: članica, ki ima pri „Centrali“ — recimo — 1000 K deleža, mora plačati v slučaju konkurza še enkrat tako visok znesek, torej skupaj 2000 K. Da bi to zadostovalo, nikakor ni misliti, ker je včlanjenih pri „Centrali“ morda komaj kakih 200 zadruget, in bi znašal v tem slučaju jamstveni znesek 200.000 K. Istočasno pa imajo ravno te zadrugete pri „Centrali“ naložene prihranke svojih vložnikov. Ker jamstveni zneski ne nudijo dovolj kritja, morajo biti zadrugete prikrajšane pri svojih naložbah, ki so kmečki denar. Eventuelni konkurz „Centrale“ se razširi kakor požar tudi na včlanjene zadrugete. Vložniki pri posameznih zadrugetah ne izgubijo ničesar. Njihove prihranke je dotična zadrugeta sicer res zapravila po tom „Zadružne centrale“, toda tudi ta zadrugeta ima na drugi strani člane, ki jamčijo pri naših nemcih, to se pravi z vsem svojim premoženjem, dokler niso pokrite vse izgube in vsi primanjkljaji. —

Nočemo biti preroki in bojimo se vsake gospodarske nesreče, toda položaj „Centrale“ je tak, dabo sledilo njenemu konkurzu še nebroj drugih konkurzov. Prizadete in odškodovane bodo kar najširše mase kranjskega prebivalstva.

Kmetovalec, zopet je prišla na te vrsta, da boš moral plačevati dolgove in grehe drugih. O položaju „Centrale“ nismo mogli poročati že prej. Mislili smo, da bo životarila vsaj še kakih par let, a zadela jo je nenadna smrt. Tudi danes ne bi posegali v to umazano zadevo, a iz nekaterih razlogov se nam to zdi primerno. Pred vsem je „Centrala“ sad Šustersičeve politike, to je onega Šustersiča, ki je slovenski narod izdajal in prodajal na vseh koncih in krajih. Ta Šustersičeva klika ni nikdar priznala svojega greha, marveč povdarjala, da hoče imeti zdravo narodno gospodarstvo. Kako zdravo narodno gospodarstvo, kaže „Centrala“! Dalje hočemo naše ljudstvo, ki o vsem še docela ničesar ne vé, obvestiti in pripraviti nato hudo uro, ki ni več daleč. Končno pa ta zadeva tangira tudi ostale zadružne organizacije in slovensko zadružništvo sploh. In to je še najhujše. Ljudstvo še ni pozabilo gospodarskih polomov, ki smo jih imeli že več kot preveč, naenkrat pa zopet udari med ljudstvo tako velika nesreča. Občinstvo bo izgubilo v zadružništvo popolnoma sleherno zaupanje, in to nam ni vseeno. Nehote se nam vsiljuje misel, da je Šustersičeva klika ta gospodarski polom hotela imeti, da omaje zgradbo in temelje, ki jih je položila Krekova roka. Toda ljudstvu je treba natanko dopovedati, kdo je na tem polomu glavni krivec, dopovedati mu bo treba, kdo je bil ljudski sovražnik in kramar ter kdo je imel zanj srce.

Očistite tudi notarijat!

V sedanjem okolišču višjega deželnega sodišča SHS v Ljubljani je 64 notarskih mest. Od teh jih je sedaj 6 nezasedenih in sicer Slov. Gradec, Maribor, Il. Bistrica, Rožek, Borovlje ter Dobrlavas, od ostalih 58 notarjev je pa 44 Slovencev in 14 Nemcev.

Slovenskih notarskih kandidatov je skupaj 25 in sicer 15 izprašanih ter od teh 10 takih, ki imajo že nad 10 let prakse. Dasi v navedenem okolišču prebiva komaj 5% Nemcev, je 28% notarskih mest zasedenih po Nemcih. Od teh je velik del takih, ki sploh niso sposobni samostojno uradovati v slovenskem uradnem jeziku. Razun tega je večina istih zagrizenih nemških nacionalcov, ki so hudi nasprotniki slovenskega naroda, od katerega žuljev so obogateli.

Nemški notarji po Sp. Štajerskem so bili v Avstriji stebri nemštva in nemškutarstva ter v prvi vrsti eksponenti nemških „Volksratov“, „Südmarke“ in „Schulvereine“, dočim so notarske posle v njihovih pisarnah opravljali slabo plačani slovenski uslužbenci.

Najboljši dokaz iz zadnjega časa, da je temu res tako, je dejstvo, da so se na pr. notarji Mravlag iz Laškega trga, Thurm iz Ljutomerja in drugi vdeležili pretoklo poletje znane deputacije nemčurjev k bivšemu avstrijskemu cesarju Karlu.

Vrata na Koroško so bila slovenskim notarjem sploh zaprta in ko je lansko leto umrl zadnji koroški slovenski notar Svetina v Pliberku, je bil na njegovo mesto takoj imenovan Nemec. Še doslej nezasedenih notarskih mest na Slov. Koroškem, ker ni bilo nemških kompetentov, celovška notarska zbornica iz strahu pred slovenskimi kandidati sploh ni hotela razpisati.

Namen avstrijske vlade je bil na vsa notarska mesta po Koroškem in Sp. Štajerskem spraviti polagoma same Nemce, ki naj bi zlasti dobili v roke tudi celjsko notarsko zbornico. Notarska mesta: Marenberg, Sočtanj, Brežice in Pliberk, ki so jih v zadnjih letih vsled smrti oz. premestitve slovenskih notarjev zasedli Nemci, so temu najboljši dokaz. Pri teh imenovanjih so seveda Nemci po navadi prekoračili slovenske starejše proslince ter je n. pr. leta 1913, ko je bil notar Baumgartner premeščen iz Rožeka v Rogatec, prišel je na njegovo mesto, slovenskega

jezika popolnoma nezmožni, sedaj suspendirani notar Martinec, ki je preskočil 12 slovenskih notarskih kandidatov.

Dasi se je vedno pri takih imenovanjih razburjala slovenska javnost in so poslanci vsakokrat protestirali pri vladi, zlasti tudi ko je bil n. pr. pred 3 mesece prestavljen v Brežce Nemec dr. Hans Winkler, se je sedaj slednjemu, ki ni pravočasno nastopil službe, zadevni rok celo podaljšal do novega leta, namesto da bi se mu pokazala pot iz Jugoslavije.

Zato opozarjamo na navedene razmere merodajne kroge, ki najbrže o istih niso zadosti informirani, kajti sicer bi se tudi pri notarijatu napravil red, kakor se to godi pri sodiščih in pri drugih uradih.

Vse za domovino!

(Dopis iz železničarskih krogov.)

Uradni list št. 27 z dne 23. grudnia t. l. nas je za Božič presenetil z marsikatero dobroto, katerih bi ne bili deležni niti v stari korupcije polni Avstriji. Smo bili v stari Avstriji res navajeni takole za Božič doživeti marsikatero razočaranje tako pri avanzma kakor pri remuneracijah slabega spomina, katere so doletele večinoma le podrepnike, renegate in stavitelje nemškega mostu do Adrije. A to je bilo. Pokopali smo staro Avstrijo z njenim birokratičnim in korupcijskim sistemom vred; upali smo, da z mlado Jugoslavijo tudi mi jamemo živeti novo življenje, življenje brez korupcije in brez protekcije. Toda žalibog bridko smo se varali v svojem upanju, ker dejanja in razna imenovanja nas poučujejo ravno v nasprotnem. Seveda „vse za domovino!“

„Za domovino“ se je ustanovilo višje ravnateljstvo za promet; „za domovino“ so se lepo poklicali v službovanje k višjemu ravnateljstvu za promet znanci in ožji tovariši, „za domovino“ so se entre nous izvršila imenovanja pri ravnateljstvu državnih železnic, ne da bi se bila ta mesta popreje razpisala, kakor so to zahtevali in zahtevajo vsi železničarji. „Za domovino“ so določevali stoličke kar pod roko, to je kaj udobno in prijetno, ali to diši po korupciji in to ni za domovino, to je samo za nekaternike, ki bi se radi usedli na gorko za „njih domovino“. S staro Avstrijo smo se otresli starega korupcijskega sistema, z mlado našo državo so gospodje ustanovili nov korupcijski sistem, ki je pa stokrat grši, kakor je bil oni v stari naši državi. Seveda to zopet „vse za domovino!“

Vprašamo se, ali nam je treba višjega ravnateljstva za promet? V nemški Avstriji so razpustili generalno ravnateljstvo avstrijskih železnic, mi pa ustanavljamo nova višja ravnateljstva za promet! Imamo ravnateljstvo državnih železnic, imamo pošto ravnateljstvo, imamo obratno nadzorstvo južne železnice, ki se namerava v kratkem času preosnovati v ravnateljstvo južne železnice SHS in imamo tudi železniško ministrstvo v Beogradu — čemu tedaj še višje ravnateljstvo za promet? Ali hoče biti Slovenija še vedno nekaj posebnega v zedinjeni Jugoslaviji? In to višje ravnateljstvo naj vodi in nadzira upravo in obrat državnih in zasebnih železnic ter pošte? Ja, čemu nam pa potem pravzaprav železniško in trgovinsko ministrstvo? Gospodje, ne smešite se z ustanovitvijo raznih višjih in najvišjih ravnateljstev! V stari Avstriji je vse klelo nad vsemogočimi višjimi nadzorstvi, ker so ista požrla velike svote, a koristila donajala prav malo ali pa nič. Naš davkoplačevalec se nam za take ustanove že vnaprej najlepše zahvali, saj čemu bi podpiral dihurja, „ki noč in dan žre knjige, od sebe pa ne da nobene fige“.

Vprašamo še, kdo je ustanovil to višje ravnateljstvo? Čemu? Zakaj? Kdo je dal dovoljenje? Narod, oziroma njegovi zastopniki? Vlada — katera? Ministrstvo? Ali so se zbrali „bratci“, pa so si rekli: postavimo si šotore, ker dobro nam je tukaj biti. Samo obžalujemo, da čitamo med

imeni tudi gospode, katere bi radi videli drugje, kjer bi mogli uveljaviti svoje znanje za pravo domovino. Ali pa hočejo gospodje s temi gospodi zakriti svojo nagoto?

Nastane še vprašanje, kdo je imenoval gospode v višje ravnateljstvo? Narod? Njegovi zastopniki? Ministrstvo? Vlada — katera? Železničarji? Ni odgovora! Torej —!

In načelniki pri državnem ravnateljstvu? Kdo jih je imenoval? Samo eden ali cela vlada? Zakaj se je tako mudilo? Zakaj se ni mest razpisalo? Še v stari Avstriji so se mesta razpisovala in v mladi naši državi, ki hoče biti demokratična — pa ne!! Ali je to demokratizem? Ali velja tudi tukaj geslo „vse za domovino?“ „Zveza jugoslov. železničarjev“ je na svojem izrednem obnem zboru sklenila, naj se vsa mesta razpišejo — in sedaj? Ali bo „Zveza“ mirno prenesla to klopoto? Upamo, da ne! Naša vlada je svoj čas toplo pohvalila železničarje, da so oni največ pripomogli, da je šla razkropljena avstrijska armada tako hitro preko naše domovine, in za zaslužek jih naša narodna vlada sedaj prezira in jim imenuje načelnike, ne da bi železničarjem vprašala, ne da bi dala železničarjem priliko kompetirati za vodilna mesta. Gospodje pri vladi, s takim ukrepanjem vzbujate le srd in črt. Zato, gospodje, roko na srce ter priznajte javno vaš demokratizem in razpišite vsa mesta, tudi že sedaj zasedena, ker le tako si pridobite naklonjenost vsega pošteno mislečega železničarstva, ker drugače zna iz vrst železničarjev zapihati taka burja, da bo odnesla marsikoga, ki misli, da sedi že na varnem. Proč s korupcijo! Demokratizem naj zavlada! Tak demokratizem, kot ga danes prakticira poverjenišvo oziroma višje ravnateljstvo za promet, se more res zvati „vse za domovino“, namreč za „svojo“. In to obsojamo vsi! Nam dajte može, ki vedo, kaj so železnice in kakšno je njih delo; sinekur ne potrebujemo, teh smo siti že iz stare Avstrije!

Opomba uredništva. Priobčujemo ta članek, ki nam je došel od spoštovane strani, dasi se ne strinjamo z vsemi izvajanj g. člankarja. Pripomniti pa moramo, da imajo vse tozadevne odbredbe le provizoričen značaj. To velja osobito glede popolnitve mest ravnateljstva in oddelnih predstojnikov. Treba pomisliti, da gre za sedaj pred vsem za to, da se osnuje nov aparat, ki bo vodil ves promet. Zato pa nikakor ni mogoče šele pravilno razpisati mest, ker bi se s tem ureditev železniške službe le zavlekla, vsled česar bi trpel pred vsem redni železniški promet. Saj je enako tudi v drugih resortih: pri pošti, sodnji, finančni in politični upravi itd. Izpraznjena mesta se morajo hitro spopolniti z našimi ljudmi, to je zaenkrat glavno. Vse drugo se uredi pozneje.

Jugoslavija.

Vprašanje valute.

Prepoved izvoza srbskih in uvoza avstrijskih bankovcev.

Belgrad, 28. decembra. (Ljub. k. u.) Član državnega sveta je imel s finančnim ministrom dr. Ninčičem razgovor o izbolšanju srbske valute. Minister je izjavil, da se bo treba za ta važni problem zavzeti z vso silo. Največja teškoča je v tem, da avstro-ogrška banka še vedno tiska bankovce za Avstrijo in Ogrsko. S tem poplavi ves denarni trg ostalih držav. Posledica tega je, da neprestano pada vrednost krone na svetovnem denarnem trgu. Prva naloga mora biti, da se ustavi to poplavljenje našega trga z novimi bankonci. Zaradi tega bo izdana prepoved uvažanja avstro-ogrskih in izvoza srbskih bankovcev. Vlada bo podvzela korake, da prepreči nadaljnje tiskanje avstro-ogrskih bankovcev. Ako rabita Avstrija in Ogrska denar, naj si ga tiskata zase. Minister namerava v kratkem stopiti v dogovor z vsemi državami bivše Avstro-Ogrske, da se odpomore temu zlu.

V Dalmaciji.

Čres, 29. decembra. (Lj. kor. u.) Z današnjim dnevem se razpuste vsi krajevni odbori Narodnega Veča in vse narodne straže. Predsedstvo Narodnega Veča je tem povodom vsem krajevnim odborom izreklo svoje priznanje in svojo zahvalo.

Split, 28. decembra. (Lj. kor. u.) Narodna vlada v Dalmaciji je ustanovila poseben odsek, ki bo imel nalogo, zbrati vse podatke o vojni škodi v deželi. Izdala bo proglas na narod, da prihlasi vso škodo.

Čres, 28. decembra. (Lj. kor. u.) Pred nekoliko dnevni je prispela v luko francoska torpedovka. Poveljnik je posetil frančiškane in jim obljubil, da smejo svobodno razobešati jugoslovanske zastave. Ko je ladja zopet odplula, so Italijani sneli jugoslovanske zastave in vse one, ki so posetili francosko ladjo, odvedli v Pulj.

Naše meje.

Nadalnja nemška nasilja na Koroškem.

Iz Velikovca poročajo: Podivjano nemško vojaštvo ropa dan na dan po krajih, ki jih je zasedlo. Nobena slovenska koča ni varna. Dan na dan se množe pritožbe zaradi ropa, tatvin in drugih nasilstev. Dne 16. dec. 1918 je prišlo 6 oboroženih nemških vojakov od straže pri mostu čez Krko v Pišedorfu opoldne v slovenski Šmihel, občina Važenberg. V župnišču so preiztaknili vse prostore in ukradli približno 25 kg nasoljene svinjine in oškodovali s tem župnika Ignacija Maleja za 400 kron. Drugi dan so poslali Nemci potrdilo samo za 10 kg ukradenega mesa. To potrdilo se glasi: „Quittung über 10 kg Schweinefleisch welches anlässlich der Hausdurchsuchung wegen frechen benehmen (!) der Pfarrerköchin vom Pfarrhofe St. Michael requiriert wurde. Pischeldorf, am 16. Dezember“. — Pobotnica za 10 kg svinjine, rekvirirane ob hišni preiskavi zaradi predrznega vedenja župnikove kuharice v župnišču šmihelskem. Podpisa nečitljiva. Nemci so torej utajili 15 kg mesa; plačali niso nič. Župnik Malej je pobegnil v Šmihel pri Pliberku.

Iz Maribora.

26. decembra 1918.

Na čelu tukajšnjega oskrbnega skladišča stoji mož, ki se je ob spremembi razmer spomnil svojega matere jezika, ostal na svojem dose-danem mestu še vnaprej in bil za posebne zasluge še izven reda povišan za nadoskrbnika. Kake so te zasluge, nikdo ne ve. Najbrže je zaslug to, da se je sploh zavedel kot Slovenec, on, ki trideset let ni več govoril slovenski in še sedaj, ko je njihov oče pokazal barve na kokardi svoje uniforme, v izzivanje nosita rdeče-belo-rdeče znake na kapah svoje kadetske uniforme! O sposobnosti tega moža sploh ni govora. Bič v roke!

Časopisi prinašajo vest, da so bili aretirani nekateri nemški visokošolci, češ, da so govorili o Girstmayerjevi smrti. Vest je posneta po Marburgerci in namenoma zlagana. Omenjeni visokošolci in nemški rezervni častniki so bili aretirani zato, ker so v kavarni Tegethoff izzivali dva jugoslovanska častnika, češ, da jugoslovanski častniki nimajo časti, jih izzivalno pozivali na dvoboje, tako da sta bila prisiljena, poslata po vojaško patrolo. Tej so se ustavljali, celo dejansko nastopali proti njej. Državno pravdnštvo jih toži zaradi žaljenja jugoslov. častniškega zbora in zaradi nastopanja proti vojaški straži.

Popotnik, ki potuje iz Maribora na sever, ima priliko, poslušati najpodlejša obrekovanja čez našo državo. Vlaki so nabito polni samih prekupečvalcev, ki tihotapijo živila na Nemško in jih tam prodajajo. Vozni listek si vzamejo do Spišja ali do Radgone, tako da jim v Mariboru kontrola prizaneša, peljejo pa se seveda — v Gradec. Zakaj se vendar ne nastopi z vso energijo proti tej sodrgi, ki spravlja s pomočjo železničarjev ogromne množine živil iz naših krajev!

Koroški Nemci izvažajo moko.

Iz povsem zanesljivega koroškega vira doznajemo, da so v zadnjih dneh izvozili iz Celovca 80 vagonov moke. Pa pravijo, da Narodna vlada ni pustila, da naše čete zasedejo Celovec in Beljak, da nam ne bo treba skrbeti za prehrano teh mest.

Na Koroškem — mir?

Ljubljana, 29. decembra. Uradno večerno poročilo omenja: Na Koroškem je danes mirno. V Celovcu se nadalje zbira nemško vojaštvo. Nedvomno pripravljajo Nemci pohod v Rožno dolino in napad na Velikovec.

Slovanski svet.

Čehoslovaki zasedejo Požun.

Praga, 28. decembra. (Lj. k. u.) Čehoslov. kor. urad poroča iz Zlina, da se je sklenil med ogrskim vladnim komisarjem Jankovihem v Požunu in požunskim čehoslovskim nadžupanom Zachom dogovor o zasedenju Požuna po čehoslovških četah. Prebivalstvu se bo okupacija javno razglasila z pozivom, naj ostane mirno. Požunski Nemci se pozivljajo, naj se Čehom ne upirajo. Nemški protestantji in Židi v Požunu so obljubili svojo pomoč, kakor poroča dr. Soukup.

Praga, 28. decembra. (Lj. k. u.) „Narodni Listi“ poročajo, da zasedejo čehoslovške čete 4. januarja Požun.

Kongres čeških socialistov.

Praga, 28. decembra. (Lj. k. u.) Čehoslov. kor. urad poroča: Včeraj se je otvoril kongres čehoslovške socialne dem. Navzoča sta bila ministra dr. Soukup, dr. Winter, kakor tudi 20 delegatov s Slovaškega. Kongresa se udeležujejo za Poljake Daszynski, za Slovence A. Kristan, za Italijane Pittoni, za Ukrajince Bezpolkov iz Kijeva in dr. Knim, kot zastopnik židovske socialne demokracije. Poslanec Nemec je povdarjal, da mora delavski proletarijat doseči svoje cilje brez nasilstva z delom in močno organizacijo. Slovaški socialisti so proklamirali — združenje slovaške socialistične organizacije s češko. Minister dr. Soukup je sporočil pozdrave ministra za zunanje stvari dr. Benaša in čehoslovških socialnih demokratov na Francoskem, Angleškem, v Ameriki, Nizozemski in Svici, ki so kljub temu, da so antimitaristi, vstopili v čehoslovško legijo. Dr. Šmeral in posl. Pik sta poročala o taktiki češke socialne demokracije tekom vojne. Posl. Pik je izjavil med splošnim odobravanjem, da nima nikdo najmanjšega povišanja dvomiti o neoskrbnjenosti osebni časti dr. Šmerala, pri čemur sta si bivša nasprotnika segla v roke. Med udeležniki kongresa je bila tudi predsednikova hči Alica Masaryk.

Političen pregled.

Kako mislijo Francozi o italijanskih junaštvih? Jugoslovanski legijonar Albin Merkun je te dni srečno prispel v Ljubljano iz Italije, od kjer se mu je po mnogih križih in težavah posrečilo pobegniti. V Padovi je naletel v neki kavarni na enega italijanskega in francoskega častnika. Ker se je izdajal za Srba, se je med trojico kmalu vnela živahna politična debata. Italijan je seveda zagovarjal italijansko zahtevo po Trstu ter rekel, da se Italijani niso zastonj tako junaško borili. Merkun je razlagal jugoslovanske zahteve in Francoz je krepko podpiral. Med drugim je Francoz rekel: „Vsi smo se borili za pravico in svobodo. Italija pa je omahovala, dokler od nas ni dobila denarja v plačilo. In kaj je zato napravila? Izdala ste nas! Vaš poraz pri Kobaridu je bila izdaja na ententi. Če za to svoje izdajstvo, katero smo morali mi s svojo krvjo popraviti, dobi Italija južno Tirolsko, pa je popolnoma dovolj.“ Italijanski častnik se je srdito odstranil. Francoz pa je Merkunu plačal še zajutrk.

Dnevne vesti.

Lepa reč. Narodna vlada je imenovala za sodnika v Dobrlivasi na Koroškem dr. Erlich, bivšega predsednika šulferajnske podružnice.

Narodna vlada in ljudska volja. Štiristo občanarjev iz Ježice je zahtevalo od Narodne vlade, naj se razpusti tamošnji občinski zastop. Četudi je bila zaedna vloga utemeljena, se vendar N. V. ne zmeni. Saj bi se morale nove občinske volitve vršiti že zato, ker je doba sedanjega župana in obč. zastopa že davno minula.

Osemurni delavnik. Načelstvo JDS pozivlja svoje poverjenike, da izposlujejo v prvi seji narodne vlade osemurni delavnik za veliko industrijo in rudnike.

Red pa tak! Narodnim stražam, ki so bile osnovane o priliki prehoda razbite avstro-ogrske armade preko našega ozemlja, se je obljubilo 6 kron dnevno. Vsem narodnim stražam se je dotična nagrada že izplačala, le narodna straža v Ježici čaka še danes zastopj. Pri poverjeništvu za narodno obrambo pa samo odgovarjajo, da to ni njih stvar. Čegava stvar je pa potem?

Ali je to mogoče? Čujemo, da je pri jugoslovanskem vojaškem sodišču za vojaškega državnega pravdnika, strupenozagrizeni ljubljanski »Karfiolc«, znani dr. Kaiser, človek ki je imel tudi prste pri raznih političnih procesih proti Slovincem l. 1914. in 1915. Ali je to mogoče?

Na višji strokovni šoli se vedno poučuje neka Schmidt, zagrizena Nemka, ki je za časa vojne bila vnet »kazinočica«. — Slovenske učiteljice-begunke pa morajo tavati okrog brez krova!

Radovedni smo, koliko plačuje g. Attems, bivši deželni predsednik, za stanovanje v deželnovladni palači. Kot davkoplačevalci zahtevamo, da nam Narodna vlada to nemudoma pojasni. Molk o tej zadevi bi javnost razlagala tako, da g. Attems nič ne plačuje. Seveda je pa za tozadevno zgubo narodnih dohodkov odgovorna Narodna vlada. Če hočejo gg. od Narodne vlade biti napram Nemcu Attemsu kavalirski, naj bodo na svoje in ne na naše stroške. Razun tega naj pa tujega grofa tudi odslove, kaj ima iskati pri nas demokratih. Stanovanje njegovo bi uradnikom prav prišlo.

Proč z izdajicami! Prosluli denuncijant dr. Ambrositsch, ki je začetkom in tekom vojne uprizarjal najostudnejšo gonjo proti Slovincem, se še vedno nahaja v Celju. Vsem — neprizadetim, še bolj pa seveda prizadetim, je še v živem spominu, s kako satansko hudobnostjo je ta podlež ovajal naše ljudi in spravljal nedolžne v avstrijske zapore. Ker iz volka nikdar ne postane ovca, tako je tudi dr. Ambrozič še vedno eden najzagrizenejših in najstrupenejših celjskih nemčurjev. Toda našim slavnim oblastem doslej še ni prišlo na um, da bi — vrnilo milo za drago — da izženejo iz izrodek iz naše srede. Ne bilo bi treba iskati povoda o njegovih prejšnjih grehih, zadostuje samo dejstvo, da opravlja dr. Ambrozič kurirsko službo Celje-Gradec, kjer potem v graskih častnikih brizga najostudnejši strup na celjske Slovence*). S takimi izdajicami na ceto, ven, tako daleč ven, da jih ne vidimo nikdar več! Vsaka pa tudi najmanjša obzirnost v takih slučajih je narodni greh. Ravnotako potrebno je, da se najkrajšim potom odpravijo vse rodbine onih nemških in nemčurških uradnikov, ki so bili prestavljeni, kojih rodbine pa se še vedno pasejo po Celju ter odjedajo že itak picle porcije našim ljudem. Mislim, da se bo vendar že enkrat gledalo v prvi vrsti na naše ljudi — če bo kaj ostalo, o čemur pa dvomimo — se razdeli med druge. Sicer pa bi bila naloga naših oblasti, da pokažejo tem privandrancem čim prej pot tja, odkoder so prišli. Če jih Nemci sami ne maramo, jih maramo mi še stokrat manj.

*) Nemška vlada hajska železničarje v Jugoslaviji k stražku, za Maribor je dala v ta namen 100.000 K, a mi še grejemo nemške gade na svojih prsih.

Dr. Šusteršič — še vedno intrigira. Z ozirom na napade hrvatskih listov na dr. Žolgerja je omeniti, da je te napade povzročila neka vest dunajske »Reichspost«. — Kdor zna, kje biva sedaj dr. Šusteršič, kdor zna, kake vezi intimnosti vežejo tega zloduha jugoslovanski svobodi z »Reichspost«, temu je jasno, da stoji za temi intrigami posredno ali neposredno dr. Šusteršič.

Kandijski paša strmoglavljen. Župana Zurca (Štemburja) iz Kandije je ljudstvo 27. t. m. prisililo, da je odstopil. Vzrok razburjenju: dolgovi in samopašno gospodarstvo.

Umrla je včeraj po kratki bolezni gđ. Marija Cimperman, dolgoletna, marljiva in vestna knjižničarka »Splošnega slov. žen. društva«. Umrla je bila sestra pokojnega pesnika Josipa Cimpermana. Naj počiva v miru!

Proti italijanski okupaciji. Občina Hrenovice na Notranjskem je poslala na osrednjo vladu v Belgradu protest proti italijanski okupaciji naših krajev.

Narodni svet v Ljubljani nujno potrebuje razglednice, fotografije in klišeje, da seznanijo vso Jugoslavijo o naših kulturnih zadevah. V ta namen apelira Narodni svet nujno na vsakega zavednega Slovenca, da nam pošlje čimprej po zanesljivi osebi, ali priporočeno po pošti sledeče predmete kakor n. pr.: Narodne noše iz Koroške, Štajerske, Goriske in Tržaške okolice. Slike zaslužnih narodnih voditeljev iz starejše in novejši dobe, posebno potrebujemo slike sledečih gospodov: Božidar Rajč, dr. Srnc, Celje, Miha Vošnjak, Za Koroško: Andrej Einspieler, Anton Janežič. Posebno se potrebuje lepa slika tiskarne sv. Mohorja v Celovcu. Dalje slike gg. Nabergoj, dr. Ribač, dr. Gregorin (Trst) in gg. dr. Lavrič, dr. Tonkli, dr. Anton Gregorčič (Gorica). Slike narodnih obmejnih šol na Štajerskem, Koroškem, v Gorici in Trstu. Slike zadrugnih industrij v Borovljah, v Kropi, mizarske zadruge v Solkanu, čevljarne v Mirnu, Križničeve tovarne v Podmeltcu, Slike rudokopov v Idriji, dalje posebno premogokopov v Zagorjah, Trbovljah, Hrastniku in St. Janžu, dalje slike Narodnih Domov v Celju, Mariboru, Trstu, Gorici, Parkhotel v Gorici, Ljudski in Sokolski dom v Domžalah in v Kamniku, Ljudski dom v Kranju. Fotografije in klišeje se po narodnem svetu skrbno hranijo ter v kratkem vrnejo. Razglednice se vrnejo na zahtevo. Slovenke in Slovenci! Knjiga, ki jo misli izdati Narodni svet o našem kulturnem in gospodarskem stanju, je delekosežna važnost za naše stališče, ki ga bomo zavzemali v naši troedini kraljevini. Ustrezite torej temu pozivu z vso vne-mo in vso nujnostjo. Naslov za pošiljatve: Narodni svet, Ljubljana, odsek za zasedeno ozemlje, Dunajska cesta.

Zelo važno opravilo. Po Ljubljani se klatijo brezposelno tudi nekateri častniki bivše avstro-ogrske mornarice, ki še niso zamenjali uniforme s civilno obleko. Ker ti ljudje nimajo dnevnega opravila, smatrajo bržkone za zelo važno in koristno opravilo, da nadlegujejo na ulicah pripadnike moštva nekdanje avstro-ogrske mornarice, ki nosijo četudi so v civilnih poklicih — še vedno uniforme, ker nimajo druge obleke — pa ne pozdravljajo nekdanjih častnikov. Ti gospodje mislijo bržkone, da so še vedno v Avstriji. Pri tem pa pozabljajo popolnoma, da nimajo sploh nikake pravice zahtevati, da bi jih nekdanji pripadniki avstro-ogrske mornarice pozdravljali in častili, kaže oni, ki radi takih stvari šikanira ljudi na ulici, da nima posebno veliko časti, ker jo išče na ulici.

Nehumanost italijanske soldateske. Neki slovenski profesor se je hotel odpeljati na Gorisko po svojo ženo, ki se nahaja pri svojih starših. Dasi je imel naš človek vse dokumente v redu, so ga vendar vrnili v Logatec nazaj! To edino in izključno iz narodnega sovraštva.

Iz Celja. Na notico v Vašem cenj-listu z dne 28. grudnia t. l. pod za-glavjem »novi predstojniki — stare razmere« dovoljujeva si resnici na lju-bo, Vam sporočiti, da ima prodajo premoga za Celje od 1. grudnia t. l. nova tvrdka Osvatitsch-Karlovšek.

Vabilo na naročbo.

Kako potreben je bil neodvisen radikalni dnevnik, spričuje nenavadno zanimanje, ki vlada za „Jugoslavijo“. Vsaka številka vzbuja splošno zanimanje.

Agitirajte, prosimo, povsod za „Jugoslavijo“, da se razširi po vseh jugoslovanskih krogih.

Zahtevajte „Jugoslavijo“ po vseh gostilnah, brivnicah in kavarnah. Pa tudi zasebniki naj jo naroče.

„Jugoslavija“ stane od novega leta naprej:

za celo leto . . .	60 K
za pol leta . . .	30 K
za četrt leta . . .	15 K
za mesec dni . . .	5 K

Agitirajte za „Jugoslavijo“ posebno sedaj pred novim letom.

Velezanimiv roman začnemo priobčevati začetkom januarja.

Le še par dni je do novega leta. Porabite ta čas za razširjanje neodvisnega radikalnega dnevnika „Jugoslavije“. Zahtevajte „Jugoslavijo“ po vseh gostilnah, brivnicah itd., da si jo naroče. V vsako slovensko družino „Jugoslavijo“. Priobčevanje novih naročnikov!

Kupim dobro ohranjen pisalni stroj. Ponudbe pod „Pisalni stroj“, Ljubljana, poštni predal 74. 21

Elektriker z večletno prakso išče službe v kakšni centrali ali pa tudi na montaži. — Ponudbe na „Elektriker“ Ljubljana, Križevniška ulica 10/II.

Kupi se Toussaint-Langenscheidt-ov, popoln že rabljen francoski kurz. Poizve se: Poljanska cesta 73 parter, levo.

Ugodna prilika! Dva ženska kostuma, krojaškega dela, i plašč in 12 bluz (nekaj svilenih) vse za srednjo velikost, pod ugodno ceno na prodaj. Naslov v upravnistvu.

Mesečno sobo, meblvano, s posebnim vhođom, išče drž. uradnik. Ponudbe na uprav. pod „Jugoslovan“. 2—1

Zgubil sam na Štefanevo zvečer listnico z 2 sokolškima nabiralnima polnima od Dolenjskega mesta do Staroga trga. — Odda naj se proti nagradi v našem upravnistvu. 2—1

Vsem ženinom in novostam priporočam, da pri nakupu pohištva ogledate se v zalogi pohištva, Vido Bratovž, Ljubljana, Marije Terezije cesta 13 (Kolizej) Stari trg 4.

Trgovci, gostilničarji, obrtniki in drugi uradniki, ki žele kaj kupiti ali se naseliti v jugoslovanski Koroški, naj takoj natančno poročajo svoje podatke na „Narodni svet“, pošta Guštanj. 5—2

Ženitna ponudba.

Jugoslovan, 25 let star, inteligenten, prijetne zunanosti, želi v svrhu ženitve znanja z gospico ali vdovo čiste preteklosti in čedne zunanosti v starosti od 18—24 let, ki bi imela veselje do mirnega družinskega življenja.

Le resne ponudbe s sliko na upravnistvo „Jugoslavije“ pod naslovom: „Vesel Jugoslovan 1919“. Bivše nastavljenke vojaških pisarn izključene. Tajnost zajamčena. 3—2

Največja izbira krasnih

suhih vencev,

aranžmajev različnih palm, krasna izbira vsakovrstnih salonskih cvetlic priporoča cvetličarna

VIKTOR BAJT

Selenburgova ulica 6.

J. Globočnik & drug

Ljubljana

Gosposka ulica štev. 7.

priporoča za se nabavo

vsakovrstnega blaga specerijske stroke.

Dve gospodični,

Primorki, 3 ostanki posestev v Italijanskih rokah, vsestransko fino izobraženi, večji reznih jezikov kakor tudi vseh receptov dobra in varčne gospodinje, želita znanja samo 3 zelo resnima gospodom. — Prijazna ponudba do 5. januarja 1919 pod „Ugodna prilika“ in „Redek slučaj“, poštnoležaja, Ljubljana. 2—1

KLOBUKI,

kravate, ovratniki, čevlji in telovadne potrebščine se še dobe v trgovini

J. Podlesnika naslednik

Ljubljana, Stari trg 10. 3—1

2 elek. motorja

enega 1 1/2 in enega 3 konjskih sil za 300 voltov kupi

Zvezna tiskarna v Ljubljani

Stari trg št. 19. 29 5

Priporoča se trgovina z urami zlatnine in srebrnino

Alojzij Fuchs

Selenburgova ulica štev. 6.

Lastna delavnica za nova

dela in popravila.

Postrežba točna. Nizke cene.

Vojna posojila mesto denarja v gotovini

sprejema po izredno visoki kurzni vrednosti podpisana družba kot enkratno zavarovalnico sklenjena življenska zavarovanja. Proti plačilu zavarovalnine z vojnim posojilom izplača se zavarovana svota v gotovini po preteku zavarovalne dobe za slučaj doživljenja; v slučaju prejane smrti izplača se takoj tudi cela zavarovana glavica v gotovini in vrhutega povrne družba od skupne vnaprej plačane premije še toliko kolikor je ostalo neporabljenega. — Zavarovanja se sklepajo pa tudi na ta način, da se izplača zavarovana svota v gotovini samo po preteku vnaprej določene dobe. — Taka zavarovanja je priporočati starejšim ljudem, hranilnicam, penzijskim zavodom in drugim korporacijam. — Ako bi se na ta ali ovi način sklenjeno zavarovanje predčasno opustilo, izplača se v gotovini visoko obrestovana odkupna vrednost. 25 3—2

Pojasnila daje in predloge sprejema:

Generalni zastop

zavarovalne družbe Feniks v Ljubljani, Sodna ulica št. 1.

Mast, slaninu, suho meso i salamu (Braunšvajger)

razašiljem u sve krajeve Jugoslavije u poštanskim paketima od 20 kg uz dolje naznačene cijene:

Mast . . . po 24 K po kg Suhe šunke . . po 22 K po kg
Slaninu . . po 28 K po kg Salamu (Braunšv.) po 20 K po kg

Ia kavin nadomjestak nepakovan K 5.50 po kg.

Ia kavin nadomjestak u paketima 1/4 kg po K 6.50 po kg.

Novac unapried ili 50% kapare, ostatak uz pouzeće. Pakovanje (Sanduk) računam K 9.—, a poštarinu K 4.20. Kupci, koji lično dogju, mogu slobodno iz mjesta kao i preko granice Hrvatske svaku količino sa sobom poneti. 46 20—5

J. Gigović, tvornica suhomesnate robe i masti, Nova Gradiška, Slavonija.

Naša predobra mamica, hčerka in sestra, gospa

Vida Pajkova roj. Levčeva

prof. vdova

je dne 28. decembra 1918 preminula po dolgem trpljenju, prejemši sv. zakramente za umirajoče.

Blago pokojnico pokopljemo v ponedeljek 30. decembra ob 3. popoldne z Dunajske ceste v rodbinsko rakev pri Sv. Krištofu.

V Ljubljani, 29. decembra 1918.

Žalujoči Pajkovi in Levčevi.

Splošno slovensko žensko društvo naznanja žalostno vest, da je gospodična

Marija Cimperman

knjižničarka Slov. ženskega društva

včeraj, dne 29. decembra, ob 5. uri zjutraj, po kratki mučni bolezni preminula.

Pogreb blage pokojnice se vrši danes, 30. decembra, ob 3. popoldne iz mrtvašnice pri Sv. Krištofu na pokopališče k Sv. Križu. Pokojnico priporočamo v prijazen spomin.

ODBOR.

Priporočamo sledeče knjige:

Dr. Ivan Lah: „DORE“. Povest slovenskega dečka iz sedanje vojne
Cena vez. 3.50 K

Milan Pugelj: „MIMO CILJEV“. Novele. Vez. 4.50 K

Cvetko Golar: „KMEČKE POVESTI“. Sedem zanimivih povesti iz kmečkega življenja. Vez. 4.50 K

Jakob Dolinar: „IZ DEVETE DEŽELE“. Predpustna igra o naprednem carju in parlamentu Broš. —60 K

Mrs. Hungersdorf: „SNAHA“. Roman irske deklice iz najvišjih krogov angleške aristokracije Broš. 3— K

Anton Pesek: „SLEPA LJUBEZEN“. Ljudska igra s petjem v petih dejanjih Broš. 2— K

A. Sirowý in A. F. Herd: „NAUK O SERVIRANJU“. Pomožna knjiga za praktični in teoretični pouk na nadaljevalnih šolah gostilničarske in hotelirske obrti in za samouke. Vez. 8.50 K

Manica Komanova: „ŠOPEK SAMOTARKE“. Zbirka novel. Cena broširani knjigi K 3.20, vez. 4.60 K

Azov in Teffi: „HUMORESKE“ Zbirka ruskih humoresk, satir in grotesk. Cena Broš. K 3—, vez. 4.50 K

Abditus: „PROBLEMI MALEGA NARODA“. Cena 2— K

„KURENTOV ALBUM“. Humoristični almanah s slikami 4.20 K

Ferd. Seidel: „RASTLINSTVO NAŠIH ALP“. Prispevek k spoznavanju slovenske zemlje. Vez. 7— K

Pošiljamo te knjige poštne prosto, če se denar naprej pošlje. Po vzetju stane 82 vinarjev in je torej najbolje, če pošljete denar za knjige v naprej.

Zvezna tiskarna v Ljubljani.